

Niet gebruik van voorzieningen

Is dit een beeldvorming of werkelijkheid?

Van alle kanten klinkt de klacht dat mensen aan de onderkant nauwelijks of niet gebruik zouden maken van voorzieningen. Het wordt als oneliner de wereld in geholpen en eenieder die dit goed uitkomt roep het na.

Wel wordt van alle kanten gewezen naar de cliënten van de voedselbanken, zij zouden schulden hebben en geen gebruik maken van voorzieningen maar verder blijft het inhoudelijk vaag.

Bovendien blijkt dat een ieder die bij de voedselbank gaat kijken daar eigen beeldvormers bevestigd ziet. De één ziet moeders met kindjes zonder jasje, zonder schoentjes, de ander ziet pakketten uitgereikt worden, minstens ter waarde van zo'n € 80,- per maand, terwijl weer anderen zelf gezien hebben dat er mensen komen met dure auto's en dure mobieltjes. Wel hebben deze mensen in de beleving van allen *schulden* en maken ze *geen gebruik van voorzieningen*.

Weet men wel over welke populatie het gaat?

Wat betreft de voedselbanken weet men duidelijk niet over welke populatie het gaat. Een zeer gemêleerde populatie maakt gebruik van de voedselbank. De oorzaak hiervan is dat steeds meer mensen in de problemen komen en de 'onderkant' groeit.

Verder is er een groep die geen gebruik maakt van de voedselbank maar die wel recht heeft op voorzieningen. Ook op de samenstelling van die groep is nauwelijks of geen zicht.

Een eeuw geleden waren groepen makkelijk te duiden. Een groep voldeed nog aan de 'gelijkvormigheid van de massa'. Slechts een deel van de hedendaagse groep beantwoordt nog aan dat beeld. Met de tijd mee is de samenstelling van groepen, ook die van de groep mensen aan de onderkant, veranderd. Het zou toch aangenaam zijn wanneer overheden, beleidsmakers en –uitvoerders mee zouden veranderen.

Dat de weg naar deze voorzieningen dramatisch bureaucratisch is en dat er bijvoorbeeld mensen zijn (vooral ouderen), die zich rot schamen hiervan gebruik te moeten maken omdat dit voor hen gelijk staat aan: 'de hand moeten ophouden'; dat ziet men, maar dat ziet men niet wanneer men zelf uitsluitend bureaucratisch bezig blijft.

Waarom al die voorzieningen?

Doordat de lasten de draagkracht van veel overschreden hebben, is deze groep in de De invoering van de euro heeft de slinken, want uiteindelijk daarover gaat het: gebrek eraan.

inkomens aan de onderkant problemen gekomen. koopkracht ook aanzienlijk doen **koopkracht** en in dit geval het

Zodra de koopkracht achteruit gaat komen er allerlei maatregelen.

Maatregelen die achter een bureau bedacht zijn en juist zijn zolang ze van bureau naar bureau geschoven worden. Jammer wel dat in de praktijk alles mank gaat.

Zodra deze maatregelen in de praktijk niet het achter het bureau bedachte effect hebben en de mensen gaan piepen, volgen er voorzieningen.

Deze voorzieningen zijn dus niets anders dan **reparaties** en met een beetje geluk is het **reparatie op reparatie op reparatie**.

Terwijl dat wat nodig is om zicht te hebben op waarover het gaat en daarop een fatsoenlijk beleid in te zetten niet aan de orde komt, ook niet bij het Nibud. Wat nodig is, is **inkomsten** en **lasten** ten opzichte van elkaar bezien. Ondanks dat het Nibud anders wil doen geloven (door irrelevante bedragen en beelden in te zetten en de vakantietoeslag maandelijks bij het

inkomen op te tellen) blijft na betaling van alle lasten nauwelijks geld over om van te leven. Het is daarom dat men derailleert na enige tijd, we leven namelijk niet allen als ‘zusters en broeders van armoede’. Vergeten wordt dat leven geld kost waardoor de onderkant niet verder komt dan overleven.

Hoe komt men aan een voorziening?

De voorzieningen moeten aangevraagd worden. Om een voorziening aan te vragen moet men niet alleen met de billen bloot maar men moet ook aan allerlei voorwaarden en criteria voldoen omdat men ingepast moet kunnen worden in het protocol.

Door deze handelwijze is een voorziening te verkrijgen wanneer men volledig aan alle protocollen voldoet.

Het voldoen aan het protocol gaat boven het recht hebben op een voorziening.

Waardoor mensen die volledig recht hebben op voorzieningen maar onhandig in het aanvragen buiten de boot vallen en mensen die handig, al dan niet met hulp, zijn in het indienen van aanvragen alles krijgen ook al hebben zij daarop totaal geen recht!

Protocollaire terreur

Het gaat de loketbeambte en andere medewerkers niet om het recht van de mensen maar om het protocol. Zolang zij zich aan het protocol houden zijn zij gedekt en is de instelling en/of organisatie gedekt.

Men predikt cliëntgerichtheid maar verwacht van de medewerker onvoorwaardelijke organisatiegerichtheid.

Dit heeft voor de instelling/organisatie de volgende voordelen:

- niemand is ooit verantwoordelijk
- alle handelingen zijn juridisch dichtgetimmerd en de instelling/organisatie heeft altijd gelijk
- wanneer er zaken fout gaan of van de rails lopen kan de schuld altijd bij de cliënt worden neergelegd
- door soepel te werken met *eigenschuld*, *zelfschuld* van de cliënt is deze: in verwarring te brengen, uit de tent te lokken, tot gedrag aan te zetten dat vervolgens weer als ongewenst en/of hufterig aangeduid wordt en wat uiteraard puur aan de cliënt ligt, maar waarop de organisatie/instelling wel maatregelen als korten, opschorten of inhouden van de uitkering rechtvaardigt.

Kortom de instellingen en/of organisaties alsmede al de medewerkers wassen te allen tijde de handen in onschuld (*het pilatisme*).

Hoe zien die voorzieningen eruit?

Bijvoorbeeld de *langdurigheidstoeslag*

Wat is de langdurigheidstoeslag?

De langdurigheidstoeslag is een extra geldbedrag van de gemeente voor mensen die al vijf jaar of langer van een minimum-uitkering leven.

Bent u 23 jaar of ouder en jonger dan 65 jaar?

En hebt u geen of heel weinig vermogen?

En hebt u al vijf jaar lang een minimum-uitkering, terwijl u uw best gedaan hebt om werk te vinden? Dan kunt u de langdurigheidstoeslag aanvragen. *U ontvangt deze uitkering niet automatisch, u moet hem zelf aanvragen.* Dat kan één keer per jaar.

Ook wie in die vijf jaar een enkele keer gewerkt heeft en daarmee maar weinig verdiend heeft, kan de langdurigheidstoeslag aanvragen.

De langdurigheidstoeslag wordt niet op uw uitkering ingehouden. Het is de bedoeling dat u het bedrag gebruikt voor bijvoorbeeld vervangingsuitgaven, zoals een nieuwe koelkast, of gebruikt om rekeningen te betalen.

Als u aan de voorwaarden voldoet en blijft voldoen, kunt u ieder jaar een langdurigheidstoeslag krijgen.

Voorwaarden

Heb ik recht op een langdurigheidstoeslag?

Om recht te hebben op de langdurigheidstoeslag, moet u aan de volgende voorwaarden voldoen:

- u bent tussen de 23 jaar en 65 jaar oud;
- u ontvangt ten minste vijf jaar ononderbroken een bijstandsuitkering, een IOAW-/IOAZ-uitkering, een nabestaandenuitkering (Anw) of alimentatie;
- u hebt in deze periode geen inkomsten uit werk (loon) gehad (zie ook de opmerking hieronder);
- u hebt in deze periode geen inkomsten in verband met werk (WW- of gedeeltelijke WIA-uitkering) gehad. Bent u volledig arbeidsongeschikt (80-100%), dan kunt u wel in aanmerking komen voor de langdurigheidstoeslag;
- u hebt in 2007 niet méér vermogen dan € 5.245 (als u alleenstaand bent) of € 10.490 (als u alleenstaande ouder bent of gehuwd/samenwonend);
- u hebt volgens de gemeente uw best gedaan om aan werk te komen.

Als u op een uitkering bent aangewezen omdat u zich niet voldoende hebt ingezet om een baan te vinden, maar u bent wel in staat om te werken, *dan hebt u geen recht op een langdurigheidstoeslag.*

Alle voorwaarden gelden ook voor uw partner als u en uw partner samen een uitkering ontvangen.

Let op! Een van de voorwaarden voor de langdurigheidstoeslag is onlangs gewijzigd. De gemeente mag vanaf 2006 ook een langdurigheidstoeslag geven als u in de periode van vijf jaar zeer korte tijd een klein bedrag met werk hebt verdiend. De gemeente mag zelf bepalen wat er met 'zeer korte tijd' en 'klein bedrag' wordt bedoeld, dus hoe lang en hoe veel dat is. Het hangt van deze voorwaarden af of u in aanmerking komt voor de langdurigheidstoeslag of niet.

Hoogte

Hoe hoog is de langdurigheidstoelage?

De hoogte van de langdurigheidstoelage is voor alleenstaanden, alleenstaande ouders en voor gehuwden of samenwonenden verschillend. In 2007 krijgt u:

- € 336 per jaar als u alleenstaand bent;
- € 430 per jaar als u alleenstaande ouder bent;
- € 478 per jaar als u gehuwd bent of samenwoont.

Hebt u een langdurigheidstoelage ontvangen en voldoet u een jaar na de periode waarvoor u een langdurigheidstoelage ontving nog aan alle voorwaarden, dan kunt u opnieuw voor een toelage in aanmerking komen. U kunt, als u aan de voorwaarden blijft voldoen, dus ieder jaar een langdurigheidstoelage krijgen.

Aanvraag

Waar moet ik de langdurigheidstoelage aanvragen?

U kunt de langdurigheidstoelage aanvragen bij de sociale dienst in de gemeente waar u woont. *Waarschijnlijk* zal de sociale dienst u via een oproep in de krant (die van de sociale dienst zelf of de buurtkrant) of via een toegezonden brief informeren dat u de toelage kunt aanvragen. U moet dan een aanvraagformulier invullen en terugsturen naar de sociale dienst. Als na controle blijkt dat u aan alle voorwaarden voldoet, krijgt u de langdurigheidstoelage op uw rekening gestort.

De langdurigheidstoelage wordt in één keer uitbetaald en is belastingvrij.

Deze informatie komt van het internet. Helaas is nagenoeg alle informatie die de cliënt in de meeste gevallen zelf bijeen moet sprokkelen onvolledig. De loketbeambten informeren de mensen in de meeste gevallen nauwelijks of niet. Het heeft er de schijn van dat deze loketbeambten zelf vaak onvolledige informatie hebben. Kortom de drie O's: *onduidelijkheid, onrechtvaardigheid en oneerlijkheid.*

Mensen die geen bladen lezen of geen internetaansluiting hebben of helemaal niet met een computer overweg kunnen, om welke reden dan ook, bestaan in het bestand van de gemeentes kennelijk niet. Het nieuwe *zelf verantwoordelijk zijn, eigenverantwoordelijkheid, zelfredzaamheid* staat inmiddels zo hoog in het vaandel dat het alle andere overschaduwet. Echter de cliënt moet ook weer niet *zelfstandig zelfredzaam* zijn want dat gaat tegen de protocollen in en dat kan natuurlijk niet. Deze vorm van zelfredzaamheid heet: *eigen richting kiezen* en dat voelt voor de organisaties/instellingen als verlies van grip, hetgeen zodanig eng blijkt dat het gestraft moet worden, bijvoorbeeld door *geen* voorziening toe te kennen.

Wat staat bijvoorbeeld niet in deze internet informatie?

Wettelijk hebben WAO-ers op het minimum en Wajongers naast DSZW-ers recht op de Langdurigheidstoelage.

Het is hierbij ook weer jammer dat UWV daarover niet informeert. Cliënten van UWV moeten zelf achter hun recht komen en zelf initiatief nemen.

Zoals bij iedere aanvraag moet de cliënt een vracht aan informatie aanleveren, waardoor toch steeds weer cliënten afzien van hun recht.

Er wordt veel te weinig bij stilgestaan dat er ook een gevoel bij hoort en dat het uitvragen van persoonlijke informatie (informatie die mensen aan de onderkant toch al overal moeten aanleveren) niet iets natuurlijks, iets vanzelfsprekends is. Voor de instellingen en organisaties is het een kwestie van 'zeker iets te verbergen' wanneer een cliënt vindt dat een en ander te nabij komt en dit niet wil of niet meer kan opbrengen.

Dit geldt voor alle groepen aan de onderkant, zelf zorgen geïnformeerd te zijn en blijven, zelf op tijd reageren en je gevoel maar blokkeren wanneer je keer op keer emotioneel uitgekleeft wordt.

Wat dit allemaal betreft hapert er zeker en vast een en ander aan de opleiding van de loketbeambten.

Toeslagen

Verschillende toeslagen moeten bij de Belastingdienst aangevraagd worden, bijvoorbeeld de woonkostentoeslag en ziektekosten toeslag. Daarbij heeft niemand stilgestaan dat er mensen zijn die recht hebben op deze toeslagen maar deze niet aanvragen omdat:

→ mensen zich kapot schamen, nog nooit de hand hebben hoeven ophouden (vooral ouderen)

→ mensen bang zijn zodra ze weer een papier moeten invullen (veelal mensen met psychiatrische problematiek)

→ mensen die bang zijn wanneer ze weer een papier moeten invullen (veelal dak- en thuislozen, sociaalgehandicapten en taalzwakken)

Kortom, het zijn telkens de zwakste groepen die volledig buiten de boot vallen. Men heeft het er wel over, vooral in verkiezingstijd edoch niemand is dapper genoeg om hier positieve verandering in aan te brengen.

Wat is woonkostentoeslag?

Wanneer u een (in verhouding) dure woning bewoont, kunt u soms een deel van de woonlasten terug krijgen. Als u in een huurhuis woont, kunt u hiervoor huurtoeslag bij de Belastingdienst aanvragen. Huurtoeslag is echter niet mogelijk als u een koophuis hebt. In dat geval komt u mogelijk in aanmerking voor woonkostentoeslag. Woonkostentoeslag is een gemeentelijke bijdrage in uw woonlasten en is een vorm van bijzondere bijstand. Woonkostentoeslag kunt u aanvragen bij de sociale dienst in uw gemeente. Deze toeslag wordt maar voor een bepaalde tijd gegeven. Eigenaren wordt aangeraden voor een huurwoning te kiezen.

Let op! In twee uitzonderingsgevallen komt u als huurder van een huurwoning mogelijk toch in aanmerking voor een woonkostentoeslag:

- Uw inkomen daalt en deze inkomensdaling leidt niet tot een directe aanpassing van de huurtoeslag;
- Uw huur ligt boven de bovenste grens van de huurtoeslag, zodat u geen recht op huurtoeslag hebt. Ook dan geldt: als dit een langdurige toestand betreft, wordt men aangeraden een andere woning te zoeken.

(bron: internet)

Bijzondere bijstand

Wat is bijzondere bijstand?

Bijzondere omstandigheden brengen vaak extra kosten met zich mee. Wanneer u deze noodzakelijke kosten niet zelf kunt betalen, kunt u een beroep doen op bijzondere

bijstand. De kosten moeten wel echt noodzakelijk zijn en u moet ze op geen enkele andere manier vergoed kunnen krijgen. Dus ook niet via een (aanvullende) verzekering die u af had kunnen sluiten, of via een andere subsidieregeling.

Als u onverwacht hoge kosten hebt die u normaal gesproken zelf van uw uitkering of loon moet betalen, maar waarvoor u (op dat moment) geen geld hebt, kunt u soms bijzondere bijstand in de vorm van een lening krijgen.

U krijgt niet altijd alle kosten vergoed. De gemeente kan bepalen dat er een drempelbedrag geldt. Dit bedrag, dat u dan zelf moet betalen, mag niet hoger zijn dan € 115 in 2007.

Wanneer het totaal van de gemaakte kosten boven het drempelbedrag uitkomt, wordt het meerdere vergoed.

Voor wie?

Voor wie is bijzondere bijstand?

Bijzondere bijstand is voor mensen met een laag inkomen en met weinig of geen eigen vermogen. Dus niet alleen voor mensen met een bijstandsuitkering, maar ook voor iedereen met een inkomen op of rond het bijstandsniveau, zoals een minimumloon of een AOW-pensioen.

Met weinig eigen vermogen wordt bedoeld dat u niet meer vermogen mag hebben dan het bedrag dat ook voor de Wet werk en bijstand (WWB) geldt. Dit is het zogenoemde bescheiden eigen vermogen. In 2006 mogen alleenstaanden daarbij niet dan € 5.180 bezitten en alleenstaande ouders en gehuwden en samenwonenden niet meer dan € 10.360. Hebt u meer geld op uw bankrekening staan of hebt u bijvoorbeeld een grote auto die veel waard is, dan komt u over het algemeen niet in aanmerking voor bijzondere bijstand.

Waarvoor?

Waarvoor is bijzondere bijstand?

U kunt bijzondere bijstand krijgen als u noodzakelijke, extra uitgaven hebt die het gevolg zijn van bijzondere omstandigheden. Het moet duidelijk zijn dat u voor deze kosten geen andere vergoeding kunt krijgen, zoals een vergoeding uit van de (aanvullende) ziektekostenverzekering of de WVG.

U kunt hierbij denken aan:

- bijzondere extra kosten als gevolg van een ziekte of handicap, die niet worden vergoed via de WMO (Wet Maatschappelijke Ondersteuning), (aanvullende) ziektekostenverzekering of AWBZ. Bijvoorbeeld extra waskosten of verwarmingskosten of de kosten van vervoer;
- kosten voor scholing of een studie die u als onderdeel van een reïntegratietraject volgt;
- de bijdrage aan het schoolfonds van de school waarop uw kind zit, of de kosten voor schoolzwemmen;
- eigen bijdragen voor bijvoorbeeld noodzakelijke kinderopvang, medische hulpmiddelen of rechtshulp.

Voor grote aankopen die voor iedereen noodzakelijk zijn, bijvoorbeeld een koelkast of wasmachine, kunt u over het algemeen geen bijzondere bijstand krijgen. U moet deze spullen

van uw eigen (spaar)geld betalen. Het is soms wel mogelijk hiervoor leenbijstand te krijgen. Dit kan dan bijvoorbeeld voor de aanschaf van een nieuwe wasmachine omdat uw oude het van ouderdom heeft begeven, of voor de inrichting van een babykamer. Die lening moet u altijd terugbetalen.

Bij de zorgverzekering kunt u kiezen voor een eigen risico tot maximaal € 500 per jaar. U betaalt met een eigen risico minder premie voor de zorgverzekering. Toch is het af te raden een eigen risico te nemen omdat u bij ziektekosten ineens veel geld moet betalen. Maar ook omdat de sociale dienst geen bijzondere bijstand zal geven voor vrijwillig genomen eigen risico.

Hetzelfde geldt voor een aanvullende verzekering. Neemt u geen aanvullende ziektekostenverzekering, dan bespaart u op de premie. Maar voor kosten waarvoor u zich aanvullend had kunnen verzekeren, krijgt u in de regel geen bijzondere bijstand.

Bijzondere bijstand voor chronisch zieken en gehandicapten

Bijzondere bijstand is meestal bedoeld voor mensen die met een eigen verzoek voor vergoeding van iets bij de gemeente komen. Maar soms kan een gemeente beslissen om aan een hele groep mensen een bedrag te geven voor bijzondere extra kosten. In de wet is geregeld dat een gemeente aan twee groepen zo'n vergoeding mag geven: aan personen van 65 jaar en ouder en aan chronisch zieken en gehandicapten.

Bent u 65-jaar of ouder of hebt u een ziekte of handicap, dan gaat de gemeente ervan uit dat u in bijzondere omstandigheden verkeert en daarbij soms extra noodzakelijke kosten moet maken. Denk bijvoorbeeld aan verhuiskosten in verband met een noodzakelijke verhuizing naar een aangepaste woning, de kosten van extra (dieet)voeding of hogere energie- of telefoonkosten. U kunt soms bijzondere bijstand krijgen zonder dat u hoeft aan te tonen dat u deze extra noodzakelijke kosten ook echt maakt.

De gemeente stelt wel voorwaarden voor deze zogenoemde categoriale bijzondere bijstand. U moet tot de doelgroep behoren, dus 65 jaar of ouder of chronisch ziek of gehandicapt zijn. Uw inkomen en vermogen mogen niet boven een bepaald bedrag uitkomen. De gemeente bepaalt dit bedrag. De gemeente mag ook nog andere voorwaarden stellen, zoals: u bent volledig afgekeurd of u hebt een dieet nodig of u moet verhuizen naar een aangepaste woning. U hoeft deze kosten niet d.m.v. rekeningen of bonnen aan te kunnen tonen of te verantwoorden om voor de bijzondere bijstand in aanmerking te komen.

Niet alle gemeenten verlenen deze bijstand. Gemeenten mogen zelf bepalen of ze dit doen en zijn dit niet verplicht.

Verstrekt de gemeente waar u woont categoriale bijzondere bijstand en voldoet u aan de voorwaarden die de gemeente stelt, dan kunt u de bijzondere bijstand aanvragen. De gemeente laat bijvoorbeeld in de plaatselijke kranten weten dat de categoriale bijzondere bijstand aangevraagd kan worden, of ze stuurt u persoonlijk bericht hierover.

Aanvraag

Aanvraag bijzondere bijstand

Bijzondere bijstand moet meestal worden aangevraagd voordat u de kosten maakt. Het is verstandig van tevoren te vragen of u in aanmerking komt voor bijzondere bijstand. U kunt hiervoor naar de sociale dienst van uw gemeente. Deze zal een aantal gegevens van u nodig hebben, zoals de hoogte van uw inkomen en uw vermogen. Ook wil de sociale dienst weten waarvoor u bijzondere bijstand nodig hebt. Er wordt dan gekeken of dit noodzakelijke kosten zijn, die nergens anders vergoed kunnen worden.

Als u bijzondere bijstand hebt aangevraagd duurt het ongeveer acht weken voordat u bericht krijgt. Of en wat er vergoed wordt is altijd afhankelijk van uw omstandigheden.

(bron: internet)

⇒ Behalve dat mensen struikelen over 'drempelbedragen', in veel gemeentes wordt de bijzondere bijstand nagenoeg volledig als lening verstrekt zodat deze mensen 6% tot uiterlijk 10% gekort gaan worden op een inkomen waarvan sowieso al niet rond te komen was! En wanneer je toch een lening krijgt waarom dan niet een postorderbedrijf bellen, zo'n bedrijf vraagt je tenminste niet het hemd van het lijf.....!!!

Alle regels overziend heeft het er de schijn van dat zelfs in de regelgeving reparatie op reparatie wordt toegepast. Alles goed lezend is het ook niet echt eerlijk.

Een voorbeeld:

Iemand komt in de bijstand en heeft geen spaargeld meer. Vooraf was ook niet duidelijk dat dit zou gebeuren dus er konden geen voorzorgen genomen worden waardoor alles:

de ijskast, de wasmachine, het meubilair, de televisie, tuner, versterker, cassettedek, de CD speler, DVD speler, het fornuis, het beddengoed, de kleding, het schoeisel en zo verder oud zijn en niet meer echt lang mee kunnen.

Deze cliënt moet 5 jaar wachten voordat de langdurigheidstoelage aangevraagd kan gaan worden.

Intussen zijn de ijskast, de wasmachine, het meubilair, de televisie, tuner, versterker, cassettedeck, de CD speler, DVD speler, het fornuis, het beddengoed, de kleding, het schoeisel en zo verder ter ziele, heeft de cliënt bijzondere bijstand gekregen als lening waardoor een schuld aan de DSZW is ontstaan; zo'n schuld kan oplopen tot een paar duizend euro, waardoor de uitkering, waarvan toch al niet rond te komen is, tot in lengte van dagen wordt gekort en deze cliënt dus niet zoals men dat in jargon noemt *is verschaald*, maar regelrecht zit te verloederen.

Daarbij komt dat iemand onder deze omstandigheden ernstig wordt gestresseerd en daarvan dus weer ziek gaat worden zowel psychisch als somatisch als psychosomatisch, kortom algeheel; waardoor van solliciteren geen sprake meer kan zijn en verbetering van de positie al helemaal niet meer aan de orde is. In jargon heet dit: *cliënt is in een negatieve spiraal terecht gekomen.....*

Uiteindelijk is simpelweg te constateren:

Dit komt nooit meer goed!

Daarbij de bedragen van de uitkeringen en inkomens aan de onderkant, afgezet tegen de lasten die mensen moeten betalen, beziend; is het bedrag wat als langdurigheidstoelage één maal per jaar verstrekt wordt niet meer dan een ***bedelfooi!*** En wordt zo de negatieve spiraal versterkt.

Armoede als handel

Overall en nergens duikt armoede als item op. Iedereen heeft het erover, zit *eromheen* en babbelt *eroverheen* (vooral in eigen zak en ter pimping van eigen ego), het is hot, het is in het vizier alleen niemand doet iets, althans niets zinnigs.

In boeken die voor deze populatie onbereikbaar zijn en in tv programma's alleen bereikbaar voor hen die niet afgesloten zijn van elektra geeft men richtlijnen.

Vervelend wel dat niet duidelijk wordt gemaakt dat boekenschrijvers schrijvers zijn en geen hulpverleners en dat programmamakers programma's maken en geen hulpverleners zijn en dat dit allemaal mensen zijn die wel met een onderwerp bezig zijn maar totaal niet met de mensen die het onderwerp betreffen. In de praktijk is het dus maar een klein en specifiek deel van de populatie waarop al deze geweldige raadgevingen van toepassing zijn.

Daarbij komt dat niemand lijkt stil te staan bij het feit dat wanneer iets uit vrije keuze gedaan wordt het een heel andere zaak is dan dat het uit noodzaak, onvrijwilligheid, van ellende gedaan moet worden.

Natuurlijk kun je op papier budgetteren en van alles bedenken waarop bezuinigd kan gaan worden. Jammer alleen dat voor sommige bezuinigingen eerst geld nodig is om deze te kunnen optuigen en dat wanneer alles al op het minimum geleefd wordt, bezuinigen dan slechts verder interen is. Dit soort bezuinigingen verhouden zich als een eetstoornis, door nog meer af te willen vallen van alreeds niets meer wordt uiteindelijk het spierweefsel aangetast en gaat de patiënt dood omdat de hartspier het niet meer doet.

Hufterig gedrag

Ondanks ontkenning van de overheid blijken toch de lieden met de grootste bek de meeste rechten te hebben. Timide mensen krijgen slechts 'onderuit de zak', zij bijten niet of onvoldoende van zich af en zijn gemakkelijk 'in te schuchteren'.

Mensen die hoger of hoog opgeleid zijn hebben ook minder kansen. Zij zijn mondig, weten vaak meer van recht en regelgeving dan de loketbeambten en worden daardoor als een bedreiging ervaren. Ongelukkigerwijs zijn dit meestal ook mensen die zich te net en voorkomend gedragen en daarvan raakt de gemiddelde loketbeambte in de war, hetgeen ook al weer niet cliëntvoordelig is.

Wanneer men de kans heeft casussen te volgen blijken er ware treitercampagnes tegen cliënten opgetuigd te worden, altijd tegen cliënten waarmee de DSZW geen weg weet. Wanneer er iets gedaan moet gaan worden aan hufterig gedrag laat er dan eerst naar de loketbeambten gekeken worden, hun gedrag, hun competenties. En vooral niet ambulanciers met loketbeambten vergelijken en/of verwarren zoals in de media te makkelijk wordt getoond.

Maatwerk ? ! ?

Allerlei vormen van willekeur worden gladgestreken door dit *maatwerk* te noemen. Op persoonlijke sensitieve gronden kan een loketbeambte toewijzen en/of afwijzen. Doordat deze loketbeambte kan bepalen of iets al dan niet noodzakelijk is, in de meeste gevallen het advies van de loketbeambte gevolgd wordt bij de beslissing kan dit ontaarden in willekeur middels sympathie en antipathie. Het ontbreekt in de meeste gevallen volledig aan reële controle op deze handel en wandel. Zolang alle zaken middels de protocollen verlopen en op papier sluitend zijn is het juridisch correct en daarmee geoorloofd.

Hoogte bijstandsuitkering

Doelgroepen bijstandsuitkering

Om de hoogte van uw bijstand te bepalen, maakt de gemeente gebruik van landelijk vastgestelde netto basisbedragen, de bijstandsnormen. Voor verschillende groepen gelden verschillende normen.

De verschillende doelgroepen zijn:

- alleenstaanden
- alleenstaanden met kind(eren)
- gehuwden, (geregistreerde) partners en samenwonenden
- jongeren tot 21 jaar
- personen van 65 jaar en ouder
- bewoners van instellingen

De uiteindelijke hoogte van uw uitkering wordt bepaald door de gemeente. De sociale dienst kan namelijk boven op de bijstandsnorm een toeslag geven. Het basisbedrag of de toeslag kunnen ook verlaagd worden. Dit hangt af van bijvoorbeeld uw woonsituatie.

Bijstandsnorm voor alleenstaanden

Een alleenstaande van 21 jaar of ouder die recht heeft op een bijstands-uitkering, krijgt een netto-uitkering van € 588,13 per maand (50% van het minimumloon) en een vakantietoeslag van € 30,30 per maand (bedragen per 1 januari 2007).

Als u alleen woont en uw (woon)kosten niet met iemand anders deelt, krijgt u een toeslag van maximaal € 235,25 per maand (20% van het minimumloon) en daarbij een vakantietoeslag van € 12,12 (bedragen per 1 januari 2007). Het vakantiegeld ontvangt u één maal per jaar, in juni.

Alleenstaand zijn wil zeggen dat u geen partner hebt waarmee u een gezamenlijke huishouding voert. Woont u met anderen samen zonder dat er sprake is van een partnerrelatie, bijvoorbeeld in een studentenhuis of bij uw ouders thuis, dan wordt u beschouwd als een alleenstaande. Maar waarschijnlijk kunt u dan toch geen, of slechts een gedeeltelijke toeslag krijgen. U kunt immers bepaalde (woon-)kosten delen met anderen.

Hebt u net uw *opleiding afgerond of afgebroken*, dan kan de gemeente u een lagere uitkering of toeslag geven.

Bijstandsnorm voor een alleenstaande met kind

Een alleenstaande ouder met een kind onder de 18 jaar die recht heeft op een bijstands-uitkering, krijgt een netto-uitkering van € 823,38 per maand (70% van het minimumloon) en een vakantietoeslag van € 42,42 per maand (bedragen gelden per 1 januari 2007).

Als u uw (woon)kosten niet met iemand anders deelt, krijgt u een toeslag van maximaal

€ 235,25 per maand (20% van het minimumloon) en daarbij een vakantietoeslag van € 12,12 (bedragen per 1 januari 2007). Het vakantiegeld ontvangt u één maal per jaar, in juni.

Bijstandsnorm voor gehuwden en samenwonenden

Gehuwden en samenwondenden van 21 jaar of ouder die recht hebben op een bijstands-uitkering, krijgen een netto-uitkering van € 1.176,25 per maand (100% van het minimumloon) en een vakantietoeslag van € 60,61 per maand (bedragen per 1 januari 2007).

Het inkomen van uw partner heeft invloed op de hoogte van de uitkering. Is het inkomen van uw partner net zo hoog of hoger dan het minimumloon, dan hebt u in principe geen recht op bijstand.

De uitkering kan worden verlaagd als u lagere (woon)lasten hebt, doordat u bijvoorbeeld een onderhuurder hebt of een inwonend kind (ouder dan achttien jaar) met een eigen inkomen.

Bijstandsnorm voor jongeren tot 21 jaar

Voor jongeren van 18 tot 21 jaar die recht hebben op een bijstandsuitkering gelden de volgende netto-uitkeringsbedragen (bedragen per 1 januari 2007):

- Alleenstaanden: € 203,25 per maand, vakantietoeslag van € 10,47 per maand.
- Alleenstaande met kind(eren): € 438,50 per maand, vakantietoeslag van € 22,59 per maand.
- Gehuwden en samenwonenden beiden jonger dan 21 jaar: € 406,50 per maand, vakantietoeslag van € 20,94 per maand.
- Gehuwden en samenwonenden beiden jonger dan 21 jaar met kind(eren): € 641,74 per maand, vakantietoeslag van € 33,07 per maand.
- Gehuwden en samenwonenden waarvan één jonger dan 21 zonder kind: € 791,37 per maand, vakantiegeld € 40,78 per maand.
- Gehuwden en samenwonenden waarvan één van de partners jonger is dan 21 jaar met kind(eren): € 1.026,62 per maand, vakantietoeslag van € 52,90 per maand.

(bron: internet)

Voor de goede orde dient wel bedacht te worden, dat ondanks dat het Nibud de vakantietoeslag maandelijks bij het besteedbaar budget optelt, de vakantietoeslag maandelijks van het maandbedrag (besteedbaar budget) wordt ingehouden en opgespaard om 1x p/j uit te keren.

Vrijwilligerswerk

Sommige mensen in een onderkant situatie doen vrijwilligerswerk. Voor dit vrijwilligerswerk is een vergoeding mogelijk die belastingvrij is en noch toeslagen noch bijzondere bijstand in de weg staat.

Hoe ziet dit eruit?

Onkostenvergoeding

Mensen met een bijstandsuitkering mogen voor het vrijwilligerswerk een onkostenvergoeding krijgen. Het kan een vergoeding zijn van de werkelijk gemaakte en aangetoonde kosten of een vast bedrag dat niet hoger is dan €95,- per maand en maximaal €764,- per jaar. Het kan per gemeente verschillen of over de onkostenvergoeding verantwoording moet worden afgelegd. Wanneer de gemeente beslist dat het vrijwilligerswerk toe treding tot de

arbeidsmarkt bevordert mag een uitkeringsgerechtigde een vrijwilligesvergoeding ontvangen van €150,- per maand tot een maximum van €1500,- per jaar. Wanneer iemand naast de onkostenvergoeding van de organisatie ook een stimuleringspremie ontvangt (maximaal €1944,-) wordt de premie bij de inkomsten opgeteld en telt hij mee voor de hoogte van de uitkering. Met andere woorden: de stimuleringspremie behoort alleen dan niet tot het belastbaar inkomen als in het jaar waarin de premie is verstrekt geen onkostenvergoeding voor het vrijwilligerswerk is betaald. Voor vrijwilligers en organisaties is het daarom van belang op tijd te weten of de vrijwilliger in aanmerking komt voor een stimuleringspremie. Bron internet

Conclusie

Het 'niet gebruik' is meer te wijten aan de regelgeving, de protocollen, de attitude van eerst doen en dan nadenken waardoor reparatie op reparatie nodig is. Een gebrek aan inzicht, overzicht en competentie van hen die al dit prachtigs uitdenken is mede een struikelblok. Om tot een fatsoenlijke adequate oplossing te komen zal als allereerste de verhouding tussen lasten en inkomen moeten worden bijgesteld.

Aanbeveling

Wanneer men wil blijven werken met voorbeeldlijsten zoals van het Nibud, laat deze dan aan de realiteit voldoen en niet aan een gecreëerde werkelijkheid. Door de lasten en inkomsten naast elkaar te leggen en door tegelijk te kijken waaruit de lasten bestaan, kan tot een **koopkrachtherstel** gekomen worden zonder de uitkeringen en/of inkomens aan de onderkant te gaan verhogen.

Te denken valt aan:

- Automatische kwijtschelding van alle lasten en belastingen die de energie en waterrekening zo hoog maken.
- Een categoriale maatregel voor 'de onderkant' in de vorm van een bijzondere bijstand per maand, gebaseerd op het bedrag dat men bij een toereikend inkomen minimaal reserveert voor grote, meestal onverwachte uitgaven. Te verkrijgen op basis van het lage inkomen zonder aan te hoeven vragen. Voor mensen die dit niet zelf blijken te kunnen beheren, kan dan de 'reserveringsrekening' ingezet worden.
- Cliënten van de DSZW de mogelijkheid bieden om vrijwilligerswerk te doen tegen uitkering van de vrijwilligersvergoeding van € 125,-- p/mnd alsmede de onkostenvergoeding van maximaal € 63,67 p/mnd.
- De willekeur geen maatwerk noemen
- Primair zorgen dat mensen hun eigen boontjes kunnen doppen vanuit een reële situatie, dus geen gedroomde en ook geen gecreëerde werkelijkheid. Het herstel van de koopkracht van de onderkant.

De attitude van alles wat zich met hulp en zorg bezig houdt is zo langzamerhand absoluut ongezond. Om werkelijk succes te gaan boeken, niet uitsluitend op papier maar vooral in de praktijk, zichtbaar en meetbaar, moet de attitude van de organisaties en instellingen alsmede die van hun werkers drastisch worden bijgesteld.

En vooral proberen zich niet telkens achter Den Haag of Brussel te verschuilen maar constructief creatief zijn!

Men weet heel goed dat een groot cadeau of een groot geluk ineens heel erg fijn is maar het gevoel ebt weg en het leven gaat door.

Steeds kleine gelukjes en/of successen houden het gevoel van 'yes' vast en het leven gaat zonniger door.

Een heel grote ramp of verlies ineens is dramatisch maar het gevoel ebt weg en het leven gaat door.

Steeds kleine rampen of verliezen houden een gevoel van 'no' vast, het leven gaat er steeds minder zonnig uitzien en op den duur wordt het ook steeds lastiger om de moet erin te houden.

Men weet dit en zet het organisatievriendelijk in. Gaan er dingen fout of derailleert de situatie is dat de schuld van de cliënt, deze had toch wel dit en dat kunnen doen. Wetend dat dat onder de druk van ramp op ramp niet meer lukt spreekt men toch de cliënt erop aan.

Deze rampen kunnen overigens ook bestaan uit het wachten, wachten, wachten.....uit honderdduizend handelingen voordat men eventueel voor een voorziening in aanmerking komt. En wel met klem *eventueel* want het komt niet zelden voor dat vooraf al duidelijk was dat de cliënt niet in aanmerking zou komen (alleen de cliënt weet dat niet en wordt daarover ook niet geïnformeerd) desalniettemin gaat men toch het traject in.

Het is voor een ieder duidelijk dat:

→bezuinigen en daardoor kunnen sparen enthousiasmeert terwijl

→bezuinigen en ondanks dat alleen maar overleven en nog niets overhouden deprimeert !

Misbruik

Wanneer missers in het systeem worden aangekaart, aangedrongen wordt op veranderingen steekt steeds weer de angst voor misbruik de kop op. Dat het misbruik precies aangemoedigd wordt en mogelijk gemaakt door het systeem zoals dat nu functioneert houdt men liever onder de pet.

Wanneer het systeem transparanter wordt, de bureaucratie ernstig teruggedrongen en de hulpverlening zich daardoor nog slechts bezig houdt met mensen die werkelijk hulp nodig hebben zal het misbruik sterk afnemen. Bovendien hoeven de mensen dan niet meer te klagen: 'hoe meer hulpverleners, des te meer problemen!'

Tevens kan maatwerk dan maatwerk zijn i.p.v. nu willekeur.

Voor de Arme Kant van Zuid-Holland

Yvonne Louise Beijerling

